

Hatice Dökmen

Kemik
Çayı

DESTEK YAYINLARI: 1293

EDEBİYAT: 399

HATİCE DÖKMEN / KEMİK ÇAYI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2020

2. Baskı: Kasım 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-864-0

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Hatice
Dökmen

KADINLAR TAŞIR - GÖKYÜZÜNÜN YARISINI KADINLAR TAŞIR

Kemik
Çayı

DESTEK
Kadınları

İçindekiler

Yazar Hakkında / 7

Üçüncü Sayfa Haberi / 9

R'leri Söyleyemeyen Çocuk / 18

Hiç / 26

Yedi Fil / 33

Leke / 41

Yeter / 47

Bekleyiş / 56

Yüz Aklığı / 62

Azat Buzat / 70

Yastık / 78

Ufundan Öp Beni Anne / 84

Göze Düşen Düş / 91

Kemik Çayı / 96

Sessiz Yoldaş / 101

Naciye / 106

Yazar Hakkında

Jale Sancak, Yeşim Cimcoz Yazı Evi, Faruk Duman, Irmak Zileli, Nalan Barbarosoğlu, Aydın Şimşek gibi yazı atölyelerine katıldı.

Sevengül Sönmez'in eğitimliğindeki Yayıncılık Editörlük Atölyesi Sertifika Programı, Selahattin Özpabalıyıklar eğitimliğindeki Derin Editörlük Sertifika Programı ve Mastercamp (Harvard Üniversitesi sertifikalı) Usta Yazarlarla Yazarlık Akademisi gibi programlardan eğitim aldı.

Çeşitli öykü yarışmalarından mansiyon ödülü aldı. Lions Dernekleri öykü yarışmasında ve Tekirdağ Büyükşehir Belediyesi öykü yarışmasında birincilikle ödüllendirildi.

Kahramanlar Öyküleriyle Yaşar, Hayata Tutunma Öyküleri, Son Gemi Antoloji 1, Kedi Öyküleri, Sadık Dostlara, Son Gemi Antoloji 2, Kaynana Şekeri gibi öykü derlemelerinde ve *Cemal Süreya, İstanbul-Selanik Hattı* gibi şiir derlemelerinde yer aldı.

Varlık, Kurşun Kalem, Deliler Teknesi, Edebiyatist, Son Gemi, Lacivert, Galapera, Rıhtım, Edebiyat Nöbeti, Karakedi, altZine, Gezite, Kirpi, Gün Dökümü, Temrin, Yazı-yorum, Ana Dergisi, Antalya Güncel Sanat, Antalya Kültür Sanat, Halk Edebiyatı Dergisi, Edebiyat Defteri gibi pek çok yerde, öykü, şiir ve denemeleri paylaşıldı.

Cumba Kültür ve Sanat Platformu'nda Yazarlık Atölyesi eğitmenliği yapıyor ve aynı atölyenin 2016-2017 ile 2017-2018 seçkilerini derledi. Editöryel çalışmalar yapıyor.

Yayımlanan kitapları: *Güneşe Saklanmak* (Şiir), *Sağır Kurbağanın İzinde* (Öykü), *Sığ Sulardan Okyanusa* (Şiir), *Gri Çıglık* (Öykü), *Salı Ertesi* (Roman), *Kum Gibi* (Roman)

Üçüncü Sayfa Haberi

Gazeteye çıkmış. Öyle dedi ablası. Kapıdan bir hışımla girip Nazlı'nın başucundaki sandalyeye kendini attı ve sesindeki öfkeyi yatağa doğru savurdu.

“Meşhur oldun say kendini.”

Sinirden titreyen elleriyle gazetedeki sayfayı bulup katladığı gibi kardeşinin burnuna dayadı.

“Bak şuna. İyi bak. O it yüzünden meşhur olduk elhamdulillah.”

Baktı Nazlı. Ağrıyan etlerini, sızlayan kemiklerini ovalamayı bırakıp gözkapaklarındaki şişliklerin arasından baktı sayfaya. Sokak kamerasından zumlanmış bir kare. O üstünde. Nazlı büzül-müş... Annesinin rahmine kaçmak, orada saklanmak, korunmak ister gibi... Onun yumrukları, Nazlı'nın yüzünü kapattığı ince parmaklarının üstünde, öylece donmuşlar sayfada. Fotoğrafın altındaki yazıları okurken oldukça zorlandı. Mora boyanmış gözlerini iyice kıstı.

“M.K. adlı bir kişi, komşusuyla ilişkisi olduğunu düşündüğü eski karısını yolun ortasında dövdü. Yoldan geçenlerin yardımlarıyla adamın elinden kurtulan kadın hastanede tedaviye alınırken dayakçı eski koca yakalanıp ifadesi alınmak üzere karakola götürüldü.”

Yuvalarına saklanmış küçücük gözlerden bir sıkımlık yaş indi renksiz yanaklarına. Ablasına sırtını dönüp duvarı dost edindi kendine. Duvarın soluk mavi boyası, bir var gibi, bir yok gibi. Yer yer leke izleri. Baş hizasındaki leke oldukça büyük. Ne olduğuna dair uzun uzun kafa yorup sonunda kan lekesi olduğunda karar kıldı. Belki serum takılırken falan... Gazetedeki fotoğraf sindi lekeye. Kendisi tortop olmuş, elleriyle yüzünü savunuyor. O, üstünde. Yumrukları kinli.

Dün gece uyumasını yasakladı doktor. Öğlene doğru kafasındaki yaraları pansumana geldi hemşire. “Hadi bakalım şimdilik geçmiş olsun, korkulacak bir şey olmadığını söyledi doktor” dedi. Ablası, kinayeli sözlerini kardeşinden yana saldı.

“Şimdilik kefeni yırttı yani, öyle mi?”

Uyumaktan başka bir şey yok aklında. Uyumak, uyumak... Unutmak. İçindeki, dışındaki bütün sancıları durdurmak. “Uyku yarı ölümdür” derdi annesi. Bütün usanmışlığına, bütün yılmışlığına rağmen ölmek istemiyor. Derdi sadece uyumak. Uyumak ve uyandığı zaman; hiç olmamış gibi her şeyi unutmak, hatta olmamış da kötü bir kâbus görmüş gibi uyanmak ve hayatına hatırlayabildiği en iyi yerden başlamak. Henüz on beşindeyken başlasa mesela yeni hayatı. Babası, bir Rus dilberi için annesini bırakıp

gitmemiş olsa... Ya da daha gönlü Mürsel'e akmamış olsa... Liseyi terk edip ona kaçmadan önceki günlerden birinde olsa da, kafasını önüne koyup akıllıca düşünse ve okulu Mürsel'e değişmese... Bu bahar günlerinde, o da çiçeği burnunda bir avukat çıkmış olsa... Şimdiki gibi hastane köşesinde var olmakla yok olmak arasındaki ince çizgide gidip gelmemiş olsa...

Ablası bozuk plak gibi aynı lafları sıralayıp duruyor.

“Gastelere de çıktın o it yüzünden...”

Nazlı'nın içini bayıyor bu teraneler ama yeni bir şey değil ablasının Mürsel'e olan kızgınlığı. Daha balayı saydıkları günlerdeki ilk kavgaların, ilk dayakların şahidi olmasından beri hep böyle öfkeli ona karşı, hep böyle nefret dolu. Nazlı'ya duyduğu öfkeyse apayrı.

“Eşek kafalı kız...” diyor her yeni badirede. “Bu zibididen koca moca olmaz diye az dil dökmedim sana ama dinleyen kim? Nato kafa nato mermer.”

Bugün sitemli sözlerine yeni sözler ekledi dağarcığından.

“Gastelere çıktın ya! Daha ne diyeyim, gastelere çıktın. Madara olduk el âleme. Nasıl bakarız bundan sonra hısım akrabanın yüzüne falan? Herkesin diyeceği belli.”

Ablası, cam kenarındaki yaşlı kadının yastığını düzeltiyor, orta kısımda yatan böbrek hastası kadının bardağına su dolduruyor, yatak başlarındaki metal komodinleri ıslak mendille siliyor, bir kapının karşısındaki tuvalete, bir odaya girip girip çıkıyor. Evde de böyle giderir içinde köpüren öfkeyi. Arada bir kardeşinin yanına uğrayıp ateşini kontrol ederken, atkuyruğu yaptığı siyah saçlarının rüzgârıyla limon kolonyası yayılıyor yatağa doğru. Ablasının bungunluğunu, hızlı hızlı şırırdattığı

terlik seslerinden anlıyor Nazlı. Ama kulağına asıl takılı kalan ablasının son söyledikleri.

“Herkesin ne diyeceği belli.”

Bazılarının ne diyeceğini az çok tahmin ediyor. Kaynanası düşüveriyor duvarın lekesine.

Yüzünden düşen bin parçadır. Dizlerine vurarak gazete haberine ağıt yakıyordu. “Yaktı oğlumun başını. Kapımıza gelene kadar kışını yırttı da üç gün sürdü yüzünün alası. Benim aslanım karıncayı bile incitmez, hak etmiştir zahir. Elin adamlarıyla aşna fişne ederse... Daha baştan belliydi sağlam pabuç olmadığı.” Hıdrellez kapıda. Boruları yıkamıştır bahçede tek tek. Her birini gazeteye sarıp kaldırmıştır odunluğa. “Kara gelin” dediği sobayı da temizlemiştir bir güzel, onu da yerleştirmiştir odunluğun en havadar köşesine. Eski gazete yerine, benim haberim çıkan yeni gazeteyi hınçla dürüp bükmüş, beni tıkarcasına tıkmıştır boşta kalan baca deliğine. Hem beni hapsedmiştir zifli karanın içine hem de evini korumuştur bacadan gelecek kurumdan isten, kurttan kuştan... Boğumlu parmaklarını koklayıp eblek yüzünü buruşturarak lava-boya koşmuştur. Burma bileziğinin kıvrımlarını bile ova ova, bileklerine kadar ellerini yıkamıştır. Yüz karası bir gelinin gazeteye akmış kirinden pasından da kurtulmuştur böylece.

Acı acı dudaklarını büküyor Nazlı. Gülmeli mi ağlamalı mı bilemediği anda duvardaki lekeye abisi gelip yapışveriyor.

Vardiyadan yeni çıkmıştır. Bilirim huyunu. Uykusuz geçen gecenin sabahında tatlı rüyalara dalamaz bir türlü. Birkaç kadeh yuvarlamazsa makine sesleri hâlâ vardiyadaymış gibi kulaklarını

delmeye devam eder. Her şeyden habersiz, tekelnin gazeteye sarıp verdiği şarabını elinde sıkılayıp evin yolunu tutmuştur. Haberri erken saatte alan yengem etekleri zil çalarak uçuvermiştir bakkala ve alıvermiştir benim haberimin yer aldığı gazeteyi. Böyle durumlarda paraya kıyar yengem, abim daha bardağına şarabını koymadan yengem karşısına geçip gazeteyle birlikte poz keserek hayıflanmıştır.

“Ah, ah! Bu fallık kız yüzünden daha neler gelecek başımıza. Kepaze olduk el âleme.”

Abim makineleşmiş gözleriyle bakmıştır karısına bön bön. Sonra gazeteyle çevirmiştir yüzünü. Suratını gitgide koyulaşan bir karaltı kaplamıştır. Nefsine yediremez olanları. Kardeşim böyle şey yapar mı diye hiç düşünmemiştir. Ateş olmayan yerden duman tütmez derler. Kudurmuş gibi oraya buraya saldırmıştır. Mutfak kapısının dibindeki çöp kovası devrilmiştir. Çaydanlık yan yatmış, ocağın üstü çay gölüne dönmüştür. “Manyak mısın nesin, her tarafı mahvettin!” diye bas bas bağırın yengem yediği tokatla köşeye büzülüp enik gibi zırlamıştır. Abim, “Elimi kana bulayacak bu kız bir gün benim!” diyerek oraya buraya yumruklar, tekmeler ata ata odaya kapanmıştır. Yengem biraz daha sızlandıktan sonra yere saçılan çöpü temizlemeye koyulmuştur. Kocasına gösterdiği gazeteyi yere yayıp parkedeki döküntüyü üzerine sürüklemiştir. Süpürgeyi her sürükleyişinde benim fotoğrafımın olduğu noktayı iyice bir belemiştir süprüntüyle. Ve her seferinde “Bokta boğul inşallah!” diyerek içini soğutmuştur.

Nazlı'nın sırtını ovaladı ablası. Sevecen, yumuşacık.

“Dön bu tarafa. Sandviç aldım aşağıdan. Seversin sen.”

“Karnım tok” dedi arı vızıltısı gibi. Yamulmuş yüzündeki çukurlarından duvardaki lekeyi seyrediyordu hâlâ. Lekeye babası indi bir hışımla.

Telefondan almıştır haberi. Ya abim aramıştır ya da ablam. “Senin kız sonunda başını yedi” demişlerdir. Sonra da kusuvermişlerdir içlerindeki safrayı.

“Kız kısmı bu. Başında baba olmayınca olacağı buydu.”

Tepesine kaynar sular dökülmüştür babamın. Nataşa’sının koynuna giremez bu akşam. Bir “büyük”le şehrin öbür ucundaki kafadarların mekân tuttuğu barakada alır soluğu. Kafasına depresen zonklamanın başka türlü geçmeyeceğini bilir. Üç arkadaşı ters çevirdikleri meyve kasasının üstüne gazete yayarlar. Bağdaş kurup otururlar. Rakıyı poşetten çıkarırken gözleri yolda aldığı gazeteyle takılır. Çıkarıp şöyleyken böyle diye derdini açmak ister arkadaşlarına ama gücüne gider de vazgeçip poşeti içindeki gazeteyle birlikte arkasına itekler. Sonra kadehler kaldırılır sağlığa. Kasanın üstündeki gazete haberleri onlara bakar durur. Babamın gözlerinden başka göz değmez o haberlere. Çok geçmeden perde yerine camın pervazlarından bantlanmış gazete sayfalarına döner yüzünü. En renkli, en can alıcı habere takılı kalır gözleri. İri memeli, civelek bir kadının bacaklarını okşar bakışları. Fotoğrafın altındaki büyük büyük yazıları okumak istemese de okumuştur çoktan:

“Türk erkeklerini çekici buluyorum...”

Nataşa’sı gelir oturur aklına. Demlenirler viranelerinde, yavan sarhoş sohbetleriyle. Babamın içinde biriktirdikleri daha fazla duramaz yerinde ve alazlanıp vurur ardı ardına diline.

Doktorun geldiğini kalın erkek sesinden anladı Nazlı. Hafifçe irkilse de gözlerini açmadı. “Bir iki saate taburcu olursunuz” dedi doktor. Ablası, aceleyle kapıdan çıkan adamın arkasından dualarını esirgemedi, sonra parmaklarını kardeşinin saçlarında gezindirdi. Nazlı hissetmemiş gibi hiç kıpırdamadı. “Gözümüz aydın Nazo, çıkıyoruz birazdan” dediğini de duymazdan geldi. Kapalı gözlerinin derinliklerinde annesinin hüznünü yaşıyordu...

Komşulardan biri atıvermiştir gazeteyi, anacığımın önüne. Belki fazladan bir tane daha almışlardır. “Çok üzülmüş maskesi” ni takan damlamıştır eve.

“Ah komşum ah! Nedir senin bu çektiklerin ayol?”

Süt dökmüş kedi gibi yüzünü yerden kaldıramamıştır zavalım. Ağzını bıçak açmıyordu. Zaten kocaya kaçtığım gündün beri düşen omuzları iyice bir çökmüştür arından. Duydukları taş olup oturmuştur içine. Daha yirmi ikisine yeni girdi kınalı kuzusu. O kadar da dedi halbuki dul kadın sığmaz bir yere diye. Oturmana kalkmana dikkat et, ağır ol diye diye dilinde tüy bitmişti oysa. Bayraklı kız. Burnunun dikine dikine gider hep. Ne evlenirken fikrini aldı ne boşanırken. Olacağı buydu. Madara oldular el âleme. Orospu mu oldu şimdi, anasının kuzusu? O da bahar temizliği yapıyordu bugünlerde. Dip bucak. İçinin yangısına da merhem olur belki iş güç. Önce mutfağı indirmiştir. İçinin ağısını yıkar gibi kap kacağı yıkamıştır. Bakkaldan istediği eski gazetelerle rafların sararmış gazetelerini bir bir değiştirmiştir. İçinde ne yazıyor okumadan, bizim gibi nice insanların neler yaşadıklarını bilmeden. “Herkesin derdi kendine büyük” der her zaman. Sonra halıları temizleyip salonun köşesine dikmiştir. Gazeteden küçük bir parça yırtıp içine bir avuç naftalin koymuştur ve tıkıştır halının rulo yerinden tabanına doğru. Pencereleri silerken otomatiğe bağlamıştır ellerini.

“Gaste camı iyi temizler.”

En iyi deterjanı versen eline, beğenmez.

“Gaste, camın huyunu suyunu bilir, bilir de ona göre temizler.”

Başkasını tanımaz annem. Siler ha siler, siler ha siler. Camda dolandırdığı gazeteyle bütün lekeler silinsin ister. Her şey temiz bir günün tertemiz ışığıyla yeniden başlasın ister. Hayırsız kocası yuvasına dönsün ister. Karı sözünden çıkmayan oğlu biraz da anasını avutsun ister. Kızına Allah akıl fikir versin de kırıp bacaklarını, hanım hatun otursun anasının dizinin dibinde ister. Hırslını alamaz. Komşusunun kapıp getirdiği, kızının fotoğrafı olan gazeteyi alıp buruşturur yorgun avuçlarında ve sürter ha sürter kirli cama. Yumuşayıp neredeyse hamurlaşmak üzere olan kâğıdı alıp gelecekte yaşanacakları, yaşanmadan ortadan kaldırır gibi atar çöp poşetine.

Ablası, yanında dikilip yeniden alnını yokladı. “Bastırma öyle, acıtıyorsun!” diye inledi Nazlı. Gözlerini açtığımda yine duvardaki lekeyle göz göze geldi. İstese silebilir miydi o lekeyi? Parmağını, dudağındaki yaraya aldırmaksızın tükürüğüyle ıslatarak lekenin üstünde bir sağa bir sola, bir aşağıya bir yukarıya getirip götürdü. Silinmedi. Silemedi. Bazı lekeler ne yaparsan yap silinmiyordu demek. Ya kendi lekesi? Bunu hak etmiş miydi? Bilemedi. Bir zamanlar Mürsel’in gözlerindeki ırmakta bir ömür boyu yıkanmaktan başka bir derdim yoktu. Bundandı annemin lafını dinlememem. İyi ki çoluk çocuğa karışmamışım erkenden. O ırmakta yıkanmamın bir ömür sürmeyeceğini anlamama yakışıklımın cennetten çıkma dayakları, öfkelenince kırmızıya çalan kinli gözleri neden oldu. Canıma tak dediğinde kırdım zincirleri. Komşumun oğlu Hakkı, avukat çıkacak seneye. İnsan hakları diyor da başka bir şey

demiyor. Sen kendi haklarını korumazsan kimse senin hakkının peşinde koşmaz diyor. Kibar çocuk Hakkı. Söylediği her şey aklıma yatıyor. Dün, sokakta karşılaştık. Laflayarak otobüs durağına gidiyorduk. Sokağın köşesinde sotadaymış Mürsel. Bizi öyle görünce... Neyse ki ucuz atlattım. Ya ölseydim? Ya yine o malum sayfalarda adım çıksaydı? Üzeri gazeteyle örtülmüş cesedin olduğu fotoğrafın altında, *yine bir kadın cinayeti daha* diye yazsaydı? Ürperdi bir an. Kollarıyla kendi bedenini sıkıca kavradı. “O devenin çökmediği eşik olmaz” derdi annesi, ölüm için. Tamam ama deve de develiğini bilmeli hani. Daha dünyadan doğru dürüst murat bile almadan gitmek olmaz. Olmayacak. Olmamalı.

“Şikâyetçi değilim desin” demiş Mürsel. Şikâyetçiyim, sonuna kadar şikâyetçiyim. Hakkı çok haklı. Ben kendi haklarımı korumazsam başkası benim için bir şey yapamaz. Koyu koyu bakışlarını düşündü Hakkı'nın. Sıcak, sahici. Ellerin düşündü. Uzundu parmakları, üstelik bembeyaz. O sabah elini tutmak istemişti de Nazlı anlamazdan gelmişti. Sütten ağzı yandıydı ya hani, yoğurdu üfleyip yemeliydi belki ama Hakkı da çok mu yakışıklıydı ne?

R'leri Söyleyemeyen Çocuk

Çok yıl geçti üstünden. Daha nohut kadar bir çocuktum o zamanlar ama o güne dair her şeyi bir bir hatırlıyorum. Çünkü gördüm, çünkü duydum. Çünkü ben oradaydım.

Temmuz sıcağının ortalığı kasıp kavurduğu günlerden biriydi. Avludaki sundurmada öğlen yemeği silinip süpürülmüştü. Mahkeme suratlı adam, son sokumunu bol sarmısaklı cacığa bandırıp ağzına götürdü. Lokmasını yenice yutmuştu ki göbeğini kaşıyarak uzun uzun geçirdi ve yukarıya şükrünü bildirdi.

“Elhamdülillah.”

“Elhamdülillah” dedi ekşimiş ayran suratlı kadın da. Pantolonunun ağını kaşıyan adam, patatesli kömbeden bir parça daha kopardı ve bıyıklarının altına gömmeden önce mahkeme suratlı adama sırttı.

“Yarasın babam.”

“De, hadi kadın. Sümsük sümsük. Ne bu yahu? Bitir hele tığınmanı da, seslen geline. Kaldırsın şu sofrayı, günahtır” dedi mahkeme suratlı adam.